

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **M. V., nar. X**
bytem N.

proti
žalovanému: **Náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a
vyšetřování ve věcech služebního poměru**
sídlem Praha 7, Strojnická 27,

**v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.3.2017, č.j. PPR-13533-21/ČJ-
2012-990131,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru ze dne 29.3.2017, č.j. PPR-13533-21/ČJ-2012-990131, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ve

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.V.

věcech služebního poměru ze dne 29.3.2017, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Národní protidrogové centrály SKPV ve věcech služebního poměru odpovědnosti za škodu ze dne 2.5.2012, č.j. NPC-858/ČJ-2011-209DKR, kterým byla žalobci uložena povinnost uhradit částku 25.102,- Kč, která odpovídá skutečné výši škody vzniklé na služebním vozidle při dopravní nehodě, ke které došlo dne 30.6.2011 v 6:55 hodin v Ústí nad Labem na křižovatce ulic Revoluční a Malá Hradební, kdy došlo ke střetu s protijedoucím cyklistou. Žalobce popisuje podrobně průběh správního řízení a zdůrazňuje, že rozhodnutím ředitele Národní protidrogové centrály SKPV ve věci kázeňských ze dne 10.11.2011 byl žalobce uznán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. K podanému odvolání náměstek policejního prezidenta ve věcech kázeňských dne 12.3.2012 prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu, o které rozhodl městský soud rozsudkem ze dne 22.6.2016, č.j. 9 Ad 21/2013-42, kterým žalobě vyhověl a rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 12.3.2012 zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení, když dospěl k závěru, že rozhodnutí se opírá a nedostatečně zjištěný skutkový stav a že k objasnění okolností významných pro posouzení otázky žalobcova zavinění byly podstatné takové skutečnosti, které nelze zjistit z fotodokumentace místa nehody či protokolu o nehodě, jež jsou součástí spisového materiálu a že v tomto rozhodnutí došlo k pochybení, když nebyly provedeny svědecké výpovědi pana V. a paní P., ačkoli je žalovaný provést měl a mohl. Namísto toho nepřípustně vycházel z úředních záznamů o podání vysvětlení sepsanými s těmito osobami.

2. V souvislosti se shora citovanou dopravní nehodou bylo dne 30.4.2012 zahájeno řízení ve věci náhrady škody v souvislosti s jednáním žalobce majícím znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Dne 2.5.2012 vydal ředitel Národní protidrogové centrály SKPV rozhodnutí o tom, že žalobce odpovídá za škodu na majetku České republiky, neboť při odbočování vlevo z ulice Revoluční do ulice Malá Hradební nedal přednost v jízdě protijedoucímu cyklistovi jedoucímu po ulici Revoluční. O podaném odvolání rozhodl náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru rozhodnutím ze dne 30.5.2013, kterým odvolání zamítl napadené rozhodnutí potvrdil, aniž by akceptoval skutečnost, že byla v zákonné lhůtě podána správní žaloba proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 12.3.2012, č.j. PPR-23567-4/ČJ-2011-99KP. Proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 30.5.2013 podal žalobce správní žalobu, které městský soud vyhověl a rozsudkem ze dne 20.6.2016, č.j. 8 Ad 13/2013-48 rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 30.5.2013 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť i on shledal opodstatněnou žalobní námitku, že rozhodnutí ze dne 12.3.2012 se opírá o nedostatečně zjištěný skutkový stav, neboť správní orgány obou stupňů v rozporu se zákonem vycházely z úředních záznamů o podání vysvětlení sepsaných policií s cyklistou V. a dále s paní P. a na základě těchto úředních záznamů dospěly k závěru o vině žalobce.
3. Následně dne 12.9.2016 byl proveden výslech M. V. a H. P. za přítomnosti žalobce. Poté vydal dne 1.2.2017 náměstek policejního prezidenta rozhodnutí ve věci kázeňských, č.j. PPR-23567-27/ČJ-2011-990131, kterým zrušil rozhodnutí ředitele Národní protidrogové centrály služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech kázeňských ze dne 10.11.2011 z důvodu, že lhůta pro zánik odpovědnosti za jednání mající znaky přestupku uplynula již dnem 8. 9. 2016.

4. Následně na základě provedených výsledků pana V. a paní P. vydal náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, kterým byla stanovena odpovědnost za škodu v rozsahu 100% na majetku ČR.
5. Žalobce namítá, že i když žalovaný v rozhodnutí konstatuje, že byl zavázán právním názorem vysloveným v rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 8 Ad 13/2013-48, tento vyslovený právní názor akceptoval pouze ve tom směru, že provedl výslech pana V. a paní P. za přítomnosti žalobce, a to přestože i po provedení těchto výsledků nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a nebyly tak v potřebném rozsahu objasněny okolnosti, které jsou podstatné pro posouzení otázky zavinění žalobce. Provedené výsledky totiž nepotvrzují zavinění žalobce, ale potvrzují, že cyklista V. se v době, kdy žalobce započal odbočování se služebním vozidlem v protisměru na ulici Revoluční nenacházel, ale byl to právě on, kdo se řádně nevěnoval řízení a z tohoto důvodu následně narazil do již stojícího služebního vozidla, které byl žalobce nucen zastavit z důvodu pohybu chodců na vozovce mimo vyznačený přechod pro chodce. Žalobce pak podrobně konstatuje obsah jak rozsudku městského soudu č.j. 8 Ad 13/2013-48, tak i rozsudku č.j. 9 Ad 21/2013-42.
6. Dále pak žalobce namítá, že z výsledku pana V. a paní P. nebyly zjištěny skutečnosti, které by vyvracely žalobcovu tvrzení o tom, že v době započetí odbočovacího manévru se cyklista V. v protisměru nenacházel. Pan V. mj. ve své výpovědi uvedl, že do ulice Revoluční vjížděl z ulice Masarykova, a to zpoza administrativní budovy, která byla po jeho levé ruce, a v době, kdy vjížděl do ulice Revoluční, byl skryt za touto administrativní budovou a následně po vjetí do ulice Revoluční, byl dle jeho odhadu od místa střetu se služebním motorovým vozidlem vzdálen cca 40 metrů. Paní P. pak uvedla, že cyklista se plně nevěnoval řízení, jel hodně rychle, na přechodu pro chodce jí nedal přednost. To, že cyklista V. se řádně nevěnoval řízení, potvrzuje i jeho výpověď o tom, že „žádné chodce ve své jízdě neznamenal“ a ani nezaregistroval chodce, kteří by chtěli přejít vozovku. Žalobce dále poukazuje na to, že ve výpovědi pana V. jsou další nejasnosti, které podle něj vyplývají ze snahy svědka vyvinut se z předmětné dopravní nehody. Uvedl, „zaznamenal jsem vozidlo Škoda Octavia, jelikož jsem byl na hlavní, tak jsem pokračoval v jízdě. Vozidlo mi náhle vjelo do jízdny dráhy. Jaká vzdálenost byla mezi mnou a vozidlem v době, kdy začalo odbočovat, si již nevzpomínám.“ K tomu žalobce uvádí, že kdyby pohyb služebního motorového vozidla probíhal tak, jak uvádí pan V., tedy že by vozidlo náhle vjelo do jízdny dráhy, a žalobce by reagoval na vzniklou situaci, tak by na místě střetu musela být brzdňá dráha, která tam ale u služebního vozidla nebyla, avšak brzdňá dráha cyklisty V. byla zhruba 6 metrů. Dále pak žalobce namítal nesprávné vyhodnocení rychlosti svědka V., který odhadem udává, že mohlo jít o rychlost před srážkou asi 20 km za hodinu, když žalobce považuje za nereálné, že by svědek při této rychlosti překonal vzdálenost 40 metrů až zhruba po 10 sekundách. Výpověď považuje za účelovou. Přitom poukazuje jednak na brzdňou dráhu cyklisty a jednak na to, že rychlou jízdu svědka potvrdila i svědkyně P., která poukázala na to, že svědek „byl položený na řídítkách“, když tato poloha je cyklisty zaujímána za účelem dosažení jejich maximální rychlosti.
7. Žalobce dále zdůrazňuje, že se žalovaný vůbec nezajímal o trasu jízdy cyklisty V. před dopravní nehodou, tedy o jakou křižovatku, do které pan V. vjel, měl při výpovědi na mysli, jestli křižovatku ulic Masarykova – Revoluční, nebo křižovatku ulic Revoluční – Malá Hradební. Žalobce je přesvědčen, že tato skutečnost má velký význam a popisuje, že v případě, že by se jednalo o křižovatku ulic Masarykova – Revoluční, odpovídalo by to

tvrzení žalobce, že ve chvíli kdy začal odbočovat z ulice Revoluční do ulice Malá Hradební, žalobce se se svým vozidlem v protisměru nenacházel. Cyklista V., ale v dané chvíli vjížděl do křižovatky ulic Masarykova a Revoluční a před vjezdem do ulice Revoluční byl skryt administrativní budovou, kterou měl v této chvíli cyklista po levé ruce. V případě, že by se jednalo o ulice Revoluční – Malá Hradební, tak děj, jak ho pan V. popisuje je nereálný. Jedná se o malou křižovatku, a kdyby započal odbočování v době, kdy pan V. vjel do této křižovatky, jak uvádí, tak vzhledem k malé vzdálenosti mezi vjezdem do křižovatky a odbočením vozidla, by došlo k čelnímu střetu, což se nestalo.

8. Žalobce pak dále poukazuje na to, že došlo ze strany žalovaného k účelovému sloučení obsahu úředního záznamu sepsaného s panem V. dne 5.7.2011 a výpovědi učiněné dne 12. září 2016.
9. Žalobce pak ocitoval jednotlivá tvrzení uvedená na str. 7 rozhodnutí a k jednotlivým částem zde uvedeného odůvodnění uvedl, že pokud žalovaný uvádí, že se v jízdním pruhu nenacházely žádné jiné dopravní prostředky, jedná se o spekulaci, neboť paní P. nic takového neuvedla a touto otázkou se ani žalovaný správní orgán nezaobíral. Žalobce dále poukazuje na vnitřní rozpornost odůvodnění, neboť z výpovědi svědkyně žalovaný dovozuje, že svědkyně neviděla střet cyklisty a služebního vozidla, což pro posouzení není rozhodující, jelikož vnímala dopravní situaci před střetem a po střetu. Současně však žalovaný uvedl, že svědkyně měla přehled o celé dopravní situaci, když se rozhlédla jak na pravou, tak na levou stranu. Z toho žalobce dovozuje, že žalovaný účelově využívá jednotlivá tvrzení v neprospěch žalobce. Žalobce dále poukazuje na to, že z tvrzení svědkyně nevyplývá, kde se cyklista V. nacházel v době započetí odbočení služebního vozidla vlevo. Tvrzení žalovaného, že „pokud jsou podklady hodnoceny v souvislostech (svědecké výpovědi, fotodokumentace a plánek dopravní nehody) spolehlivě z nich vyplývá, jak byla dopravní nehoda způsobena), je dle žalobce nedostatečné k určení jeho viny a k vyvrácení jeho tvrzení, na což m.j. poukazuje i Městský soud v Praze v rozsudku č.j. 8 Ad 13/2013-48. Pokud žalovaný uvádí, že je zřejmé, že cyklista nebyl skryt za jiným dopravním prostředkem, a proto jej žalobce musel spatřit, namítá žalobce, že neví, z čeho správní orgán usuzuje, že musel spatřit cyklistu, i toto tvrzení považuje za spekulaci.
10. K tvrzení žalovaného, že odvolatel jako jediný tvrdí, že se v křižovatce nacházeli chodci, kteří šli mimo přechod, a proto musel služební vozidlo zastavit. Tyto chodce nezaregistroval poškozený V., když do křižovatky vjížděl, ani svědkyně P., která se rozhlédla jak na pravou, tak na levou stranu, tudíž měla přehled o celé dopravní situaci.“ Toto tvrzení nevyvrací žalobcem tvrzenou skutečnost, že se nacházeli v křižovatce chodci, kteří šli mimo přechod. Žádná z obou výpovědí toto tvrzení nevyvrací. Zdůraznil, že pan V. ve své výpovědi neuvedl, to co uvádí žalovaný, tedy že při vjezdu do křižovatky žádné chodce nezaregistroval, ale uvedl „žádné chodce jsem ve své jízdní dráze nezaznamenal, brzdil jsem až za překážkou“. Poukázal současně na to, že tento svědek uvedl, že nezaregistroval ani paní P., která se prokazatelně nacházela v jízdní dráze cyklisty V., a to ještě navíc na přechodu pro chodce. Z výpovědi paní P. navíc prokazatelně dle žalobce vyplývá, že paní P. nevnímala dění po své pravé ruce, kde došlo ke střetu, a to ani před tímto střetem, ani v době střetu služebního vozidla s cyklistou. Žalovaný sice uvádí, že svědkyně P. se rozhlédla jak na pravou tak na levou stranu, tudíž měla přehled o celé dopravní situaci, to však z její výpovědi, dle žalobce, nevyplývá, neboť tato uvedla, že „po projetí cyklisty jsem se rozhlédla znovu doleva, a když jsem se podívala doprava, už cyklista ležel na zemi. Náraz ani brždění vozidla nebo kola jsem neslyšela. Pokud jsem

dotazována, zda jsem viděla před příjezdem cyklisty na pravé straně přijíždět vozidlo, se kterým se srazil, uvádím, že na přijíždějící vozidlo si nevzpomínám, viděla jsem až stojící vozidlo.“

11. Pokud žalovaný uvedl, že nebylo nutné provádět odvolatelem navrhovaný vyšetřovací pokus za účasti soudního znalce, jelikož se mu svědky popsaná dopravní situace jeví jako bezrozporná, zdůraznil žalobce, že tomu tak není, když výpovědi obou svědků jsou v příkrém rozporu, ale především z nich nevyplývá, kde se nacházel cyklista V. v době, kdy započal žalobce odbočení vlevo se služebním dopravním prostředkem, což je rozhodné pro určení jeho viny. Žalobce je naopak přesvědčen o tom, že pouze soudní znalec z oboru dopravy by mohl určit výhledové podmínky, stanovit rychlost jízdy cyklisty V. a tím i vzdálenost místa střetu, proč jel cyklista V. před střetem u středu vozovky, když jeho povinností je jízda vpravo, jestli by včasnou a správnou reakcí mohl střetu zabránit, rychlost jízdy služebního motorového vozidla, popřípadě další skutečnosti ve směru ke zjištění skutkového stavu věci, jakož určení, zda ze strany cyklisty V. nedošlo k porušení pravidel silničního provozu.
12. Dále se žalobce vyjádřil k šetření na místě, ke kterému žalovaný uvedl, že bylo zjištěno, že místo, kde svědkyně P. přecházela, je od místa střetu vzdáleno 10 metrů a že pokud cyklistu zaznamenala svědkyně, museli ji zaznamenat i odvolatel, za podmínky, že se plně věnoval řízení vozidla a dopravní situací, případně správně odhadl rychlost cyklisty. Žalovaný správní orgán provedl šetření na místě dopravní nehody, ke kterému žalobce nebyl přizván, proto se ho nemohl zúčastnit a byl tak zkrácen na svých právech a dle žalobce k němu nelze přihlížet. Přesto k tomu uvádí, že ani toto uvedené konstatování nevyvrací tvrzení žalobce, že v době započetí odbočovacího manévru se v protisměru nenacházel cyklista V. Z uvedeného je pouze patrné, že místo, kde přecházela paní P., se nachází 10 metrů od střetu. Ostatní jsou pouhé spekulace. Žalobce je přesvědčen o tom, že žalovaný se neřídil právním názorem městského soudu, neboť k objasnění skutkového stavu provedl pouze výsledky paní P. a pana V., kdy obsah těchto výpovědí nevyvrací jeho tvrzení a ani neprokazuje jeho zavinění, ale naopak dokazuje, že cyklista V. se v době, kdy započal žalobce odbočovací manévr v protisměru nenacházel, teprve vjížděl do ulice Revoluční z ulice Masarykova zpoza administrativní budovy. Po celou dobu řízení nebylo prokázáno, že by nedal přednost v jízdě protijedoucímu cyklistovi.
13. Žalobce také namítá, že nebyly splněny dva předpoklady ze tří pro vznik škody, neboť dosud nebyly v potřebném rozsahu objasněny okolnosti, které jsou podstatné pro posouzení otázky žalobcova zavinění a také není splněn třetí předpoklad odpovědnosti příslušníka za škodu, tj. příčinná souvislost mezi porušením povinnosti a vznikem škody. Byl splněn pouze první předpoklad, a to vznik škody.
14. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Zdůraznil, že zjistil skutkový stav, v němž neměl důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro rozhodnutí ve věci, přičemž všechny rozhodné skutečnosti pro posouzení věci jsou obsaženy ve spisovém materiálu. Zdůraznil, že postupoval v souladu se závazným právním názorem městského soudu, věnoval se otázce míry zavinění, posoudil, zda se vzniku škody podílela i jiná osoba a doplnil spisový materiál o výsledcích svědků. Pokud žalobce uvádí, že z výsledků svědků vyplývá přesný opak, jedná se pouze o jeho subjektivní přesvědčení. Ohledně argumentace odkázal na napadené rozhodnutí. Žalovaný připustil, že vycházel z úředních záznamů, neboť ze zrušujícího rozsudku městského soudu nevyplývá, že by z těchto záznamů nemohl

vycházet, úřední záznamy pouze nesmí být jediným rozhodujícím podkladem pro vydání rozhodnutí. K návrhu na přibrání soudního znalce uvedl, že vina žalobce byla prokázána, otázky rozhodné pro posouzení věci byly správním orgánem zodpovězeny, proto není důvod pro přizvání soudního znalce. Bylo náležitě prokázáno, že se žalobce rozhodl odbočit vlevo, přičemž nedal přednost protijedoucímu cyklistovi V. Dále uvedl, že byly splněny podmínky pro vznik odpovědnosti za škodu ze strany příslušníka bezpečnostního sboru podle § 95 zákona o služebním poměru. Bylo prokázáno, že vznikla škoda, že vznikla porušením povinnosti příslušníkem při plnění služebních úkolů při přímé souvislosti s nimi, jelikož k dopravní nehodě došlo při řádně schválené služební cestě, a zároveň bylo prokázáno, že žalobce odpovídá za škodu sám a v plném rozsahu, neboť se na vzniku škody nepodílela jiná osoba. Byl naplněn i předpoklad příčinné souvislosti mezi porušením povinnosti a vznikem škody, neboť pokud by odvolatel dodržel zákonem stanovené povinnosti řidiče, k předmětné dopravní nehodě by nedošlo. Stejně tak byla prokázána i vina žalobce za předmětnou dopravní nehodu.

15. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že dne 30.4.2012 bylo zahájeno řízení ve věci náhrady škody v souvislosti s jednáním žalobce majícím znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Odkázal na to, že jednání je blíže konkretizováno ve spisovém materiálu a bylo zde popsáno jednání, kterého se měl žalobce dopustit. Ve spise se nachází záznam o dopravní nehodě, úřední záznam o škodní události podepsaný žalobcem, který dne 8.7.2011 sdělil, že dne 30.6.2011 kolem 6.55 řídil osobní motorové vozidlo v Ústí nad Labem, ulice Revoluční, zde odbočoval vlevo do ulice Malá hradební, kde v tuto chvíli přecházela skupina chodců. Z tohoto důvodu zastavil motorové vozidlo, aby nechal chodce přejít vozovku. Následně do stojícího vozidla narazil cyklista, který přijížděl v protisměru. V době odbočování se v křižovatce cyklista nenacházel. V době nehody se v protisměru nacházel autobus MHD stojící ve stanici a souběžně s ním v pravém jízdním pruhu do křižovatky vjížděl další autobus MHD. Ve spisu se nachází také znalecký posudek, dle kterého skutečná výše škody vzniklá na vozidle činila ke dni 30.6.2011 částku 25.102,- Kč. Dne 10.11.2011 vydal ředitel Národní protidrogové centrály služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech kázeňských č. KRŘ NPC 251/2011 rozhodnutí, kterým byl dle ustanovení § 189 odst. 1 zákona a § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 o přestupcích uznán žalobce vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o přestupcích (§ 125 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů), neboť dne 30. června 2011 kolem 6.55 řídil služební dopravní prostředek tovární značky Škoda Octavia registrační značky X, v Ústí nad Labem na křižovatce nedal přednost v jízdě protijedoucímu cyklistovi, čímž porušil ustanovení § 4 písm. a), § 4 písm. b) a § 21 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. Podle § 51 odst. 1 písm. e) zákona mu byl uložen kázeňský trest pokuta ve výši 2.500,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl dne 12.3.2012 náměstek policejního prezidenta tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.
16. Následně pak dne 2.5.2012 ředitel Národní protidrogové centrály služby kriminální policie a vyšetřování Policie ČR rozhodl o tom, že žalobce odpovídá ve smyslu § 95 odst. 3 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů za škodu na majetku České republiky, kterou způsobil již výše popsaným jednáním, a to v rozsahu 100 % výše škody s tím, že celková výše škody po odečtení amortizace činí 25.102,- Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

V odůvodnění je pouze uvedeno, že ze spisového materiálu a dle šetření vyplývá, že se jedná o zaviněnou dopravní nehodu.

17. Ve spise se nachází kopie přestupkového spisu, který se vztahuje k přestupkovému jednání žalobce. Jeho součástí je také úřední záznam o podání vysvětlení žalobce, M. V. a H. P.
18. Dne 30.5.2013 o odvolání žalobce proti rozhodnutí odpovědnosti žalobce za škodu na majetku rozhodl náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru tak, že odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. O podané správní žalobě proti tomuto rozhodnutí rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20.6.2016 pod č.j.: 8 Ad 13/2013-48, kterým rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 30.5.2013 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
19. Proti rozhodnutí ředitele Národní protidrogové centrály SKPV ve věcech kázeňských ze dne 10.11.2011 podal žalobce také žalobu, o které Městský soud v Praze rozhodl rozsudkem ze dne 22.6.2016, č.j. 9 Ad 21/2013-42, kterým rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 12.3.2012 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
20. Pro projednávanou věc je podstatný rozsudek ve věci 8 Ad 13/2013 , neboť v tomto rozsudku vyslovil městský soud právní názor, který byl pro žalovaného závazný.
21. Po vrácení věci žalovanému vyzval žalovaný M. V. a H. P. k podání vysvětlení v souladu se závěry městského soudu. M. V. uvedl, že při jízdě na kole nedostal přednost od protijedoucího vozidla na ulici po Ústí nad Labem. Na kole měl počítač, ale nevzpomíná si, jakou udával rychlost před srážkou, domnívá se, že mohlo jít o rychlost asi 20 km/h. Před srážkou mu nic nebránilo ve výhledu, žádné chodce ve své jízdní dráze nezaznamenal, brzdil až před srážkou. Zaznamenal Škoda Octavia, ale jelikož byl na hlavní, tak pokračoval v jízdě. Již si nepamatuje, zda vozidlo mělo zapnutý ukazatel směru. Vozidlo náhle vjelo do jízdní dráhy. Jaká byla vzdálenost mezi ním a vozidlem v době, kdy začalo odbočovat, si již nevzpomíná. V době nárazu vozidlo již stálo. Do ulice Revoluční vjel od divadla z ulice Masarykovy. Dále uvedl, k dotazu žalobce, že si není jistý, zda na dráze před střetem jsou nějaké přechody, ale myslí si, že ano. Na přechodu nezaregistroval žádné chodce, uvedl, že před střetem tudy jezdil pravidelně. Vzdálenost po vjezdu na Revoluční ulici ke střetu odhaduje ani na 40 metrů. Dále uvedl, že na dění v ulici Revoluční při výjezdu ulice Masarykova je vidět ihned po výjezdu. Vozidlo, se kterým se střetl, uviděl poprvé pár sekund před střetem. K dotazu, proč jel dle brzdných stop v půlce svého jízdního pruhu a nikoli vpravo, uvedl, protože se chtěl vyhnout vozidlu. Poslední okamžiky před střetem popsat nedokázal, nedokázal se tedy vyjádřit k otázce, proč když náraz směřoval na střet vozidla, došlo následně k nárazu na přední část, když svědek tvrdí, že jel uprostřed vozovky z důvodu vyhnutí se vozidlu. K dotazu, zda lze z počítače zjistit historii jízdy, uvedl, že nelze. Na dotaz, jak dlouho trvalo, než dojel od odbočení k místu střetu, uvedl, že asi 10 sekund.
22. H. P. při podání vysvětlení po poučení uvedla, že vstoupila do vozovky, asi 2 kroky na přechod pro chodce, ale když viděla příjíždějícího cyklistu, ustoupila zpět s obavou, aby na ni nenajel. Podle ní, když také jezdí na kole, jel cyklista hodně rychle. Podle jejího odhadu jel skoro stejně rychle jako osobní vozidla v této ulici. Po projetí cyklisty se znovu rozhlédla doleva, a když se podívala doprava, cyklista už ležel na zemi, náraz ani brždění vozidla nebo kola neslyšela. K dotazu, zda viděla před příjezdem cyklisty na pravé

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

straně přijíždět vozidlo, se kterým se srazil, uvedla, že na přijíždějící si nevzpomíná, viděla až stojící vozidlo. Dále popsala polohu cyklisty i kola po střetu a uvedla, že se podívovala nad tím, kam cyklista tak spěchal, myslela si, že zřejmě do práce. K dotazu žalobce uvedla, že k přechodu přišla od zastávky autobusu, přecházela sama, zdržela se za ostatními chodci, kteří již přešli. K dotazu, proč jí cyklista na přechodu, na který již vstoupila, nedal přednost a nezastavil, uvedla, že asi proto, že byl hodně rozjetý, možná viděl, že couvá. Nikdo jiný vozovku proti ní nepřecházel a k dotazu, zda se domnívá, že jí cyklista viděl, uvedla, že si myslí, že ano, byl položený na řídítkách.

23. Dne 9.3.2017 byl žalobce vyzván k seznámení se se spisovým materiálem a dne 29.3.2017 vydal náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru napadené rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Národní protidrogové centrály služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru ze dne 2.5.2012 a rozhodl tak, že odvolání opět zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný nejprve poukázal na to, že z důvodu procesní ekonomie byly výslechy svědků provedeny pouze v kázeňském řízení, o výslechu byl žalobce vyrozuměn, zúčastnil se jej a využil svého práva klást svědkům své otázky. Dále se vyjádřil k průběhu dopravní nehody, shrnul žalobcovy námitky i výpovědi obou svědků a konstatoval, že z výpovědi svědka V. je zřejmé, že poškozený viděl služební vozidlo až několik sekund před střetem. Otázkou rozhodnou pro posouzení věci dle žalovaného je, zda mohl žalobce jedoucího cyklistu zaregistrovat a dát mu přednost v jízdě, přičemž odvolací orgán je přesvědčen o tom, že mohl. Z výpovědi poškozeného V. dle žalovaného jasně vyplývá, že on protijedoucí služební vozidlo zaregistroval, ale nevěnoval mu pozornost, jelikož byl na hlavní ulici a tudíž měl přednost v jízdě. Vzhledem k tomu, že cyklista služební vozidlo zaregistroval, nelze se dle žalovaného ztotožnit s tvrzením, že odvolatel cyklistu neviděl. Na základě výpovědi svědkyně, která uvedla, že počkala, až cyklista přejede po přechodu, pak se podívala směrem do leva a viděla již situaci po střetu cyklisty a služebního vozidla, dovozuje žalovaný, že není rozhodující, že svědkyně neviděla střet cyklisty a služebního vozidla, jelikož vnímala dopravní situaci před střetem a po střetu a z celkových podkladů spolehlivě vyplývá, jak byla dopravní nehoda způsobena. Dále pak dovozuje, že cyklista nebyl skryt za jiným dopravním prostředkem, a proto jej musel žalobce spatřit. Nikdo z dalších svědků nepotvrdil, že se v křižovatce nacházeli chodci, kteří šli mimo přechod a kvůli kterým musel žalobce služební vozidlo zastavit. Dopravní situace se jeví jako bezrozporná, proto nepovažoval žalovaný za nutné provést navrhovaný vyšetřovací pokus za účasti soudního znalce. Dále dovedl, že pokud cyklistu na přechodu zaznamenala svědkyně, musel jej zaznamenat i odvolatel za podmínky, že se plně věnoval řízení vozidla a dopravní situaci, případně správně odhadl rychlost cyklisty před započítím odbočování vlevo. Je proto, dle žalovaného, zřejmé, že žalobce svým jednáním zavinil předmětnou dopravní nehodu tím, že nedal přednost v jízdě protijedoucímu cyklistovi. Žalovaný pak dále hodnotil, že pokud nebyl žalobce za dané jednání kázeňsky potrestán, nemá to vliv na řízení o náhradě škody, které je řízením samostatným. Dovedl, že žalobce věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněných zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí, tudíž se předmětného jednání dopustil žalobce z nedbalosti vědomé. Zaviněně tedy porušil povinnost, a proto se na něj vztahuje § 95 odst. 1 zákona o služebním poměru. Závěrem se pak vyjádřil k výši vyniklé škody a splnění všech předpokladů pro vznik škody tak, jak jsou uvedeny v § 95 odst. 1 zákona o služebním poměru.

24. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
25. Městský soud považuje za nutné nejprve zdůraznit, že o odvolání proti rozhodnutí ředitele Národní protidrogové centrály SKPV ze dne 2.5.2012, č.j. NPC-858/Čj-2011-209DKR, kterým bylo rozhodnuto o odpovědnosti žalobce za škodu na majetku ČR, rozhodoval žalovaný již jednou, a to rozhodnutím ze dne 30.5.2013, č.j. PPR-13533-5/ČJ-2012-990131, které bylo na základě podané žaloby zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20.7.2016, č.j. 8 Ad 13/2013 – 48-55. Městský soud ve zrušujícím rozsudku konstatoval, že rozhodnutím náměstka policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 12. 3. 2012, č. j. PPR-23567-4/ČJ-2011-99KP, ze kterého služební funkcionář v rozhodnutí o odpovědnosti za škodu vycházel, došlo k pochybení, když nebyly provedeny svědecké výpovědi pana V. a paní P., ačkoliv je žalovaný provést měl a mohl, a namísto toho při rozhodování v inkriminované věci nepřipustně vycházel z úředních záznamů o podání vysvětlení sepsaných těmito osobami. Dále uvedl, že k objasnění okolností významných pro posouzení otázky žalobcova zavinění byly podstatné takové skutečnosti, které nelze zjistit z fotodokumentace místa nehody či protokolu o nehodě, jež jsou součástí spisového materiálu, neboť tyto listinné důkazy totiž nevypovídají nic o tom, v jaké vzdálenosti od žalobcem řízeného vozidla se cyklista pan V. nacházel v době, kdy žalobce zahájil odbočovací manévr, a nemohou tak samy o sobě vyvrátit obhajobu žalobce, že žádného cyklistu při zahájení odbočování v protisměru neviděl. Přehlédnout nelze ani skutečnost, že paní P. podle podaného vysvětlení neviděla střet cyklisty s vozidlem řízeným žalobcem, a její líčení, že si nejprve myslela, že cyklista narazil do středového ostrůvku, a až později si všimla, že narazil do vozidla, působí poněkud chaoticky. Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, neboť doposud nebyly v potřebném rozsahu objasněny okolnosti, jež jsou podstatné pro posouzení otázky žalobcova zavinění (§ 76 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního).
26. Městský soud ve zrušujícím rozsudku závěrem konstatoval, že „v inkriminované věci tedy nelze postavit najisto, jestli dne 30. 6. 2011 v cca 6:55 hodin žalobce jako řidič služebního dopravního prostředku tovární značky Škoda Octavia, státní poznávací značky X při jízdě v Ústí nad Labem na křižovatce ulic Revoluční a Malá Hradební, nedal přednost v jízdě protijedoucímu cyklistovi jedoucímu po ulici Revoluční.“ Vyslovil tak pro žalovaného závazný právní názor a současně mu uložil, aby se „pokusil provést další důkazy, zejména svědecké výsledky pana V. a paní P., za účelem náležitého zjištění skutkového stavu věci.“
27. Žalobce v podané žalobě výslovně namítá, že žalovaný respektoval závazný právní názor městského soudu pouze částečně, neboť sice provedl výsledky obou svědků za jeho přítomnosti, ale další dokazování již neprovedl, ačkoli ani po provedení těchto výsledků nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a nebyly v potřebném rozsahu objasněny okolnosti, které jsou podstatné pro posouzení otázky jeho zavinění.
28. Ze správního spisu je patrné, že žalovaný po vrácení věci městským soudem doplnil dokazování, a to svědeckými výpověďmi svědka V. a svědkyně P., jejichž podstatný obsah soud uvedl v přehledu spisového materiálu pod body 21. a 22. Soud pro úplnost zdůrazňuje, že žalovanému bylo městským soudem uloženo, aby provedl další důkazy za účelem náležitého zjištění skutkového stavu věci, zejména svědecké výpovědi. Žalovanému

tedy nebylo uloženo, aby doplnil dokazování pouze svědeckými výpověďmi. Bylo proto na žalovaném, aby vyhodnotil, zda k řádnému zjištění skutkového postací provedení těchto výsledků nebo zda bude nutné dokazování doplnit o další důkazy, aby byl řádně zjištěn skutkový stav a prokázáno zavinění žalobce bez jakýchkoli pochybností.

29. Při posouzení důvodnosti podané žaloby soud vycházel z ustanovení § 95 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle kterého příslušník odpovídá bezpečnostnímu sboru za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním.
30. Základním předpokladem pro uložení povinnosti nahradit škodu je tedy zaviněné porušení povinností příslušníka. Žalobce ale namítá, že nebyly naplněny zákonné předpoklady pro vznik jeho odpovědnosti za škodu, neboť dosud nebylo prokázáno jeho zaviněné jednání. Poukázal na to, že dokazování v tomto směru bylo nedostatečné.
31. Z ustanovení § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru vyplývá povinnost služebního funkcionáře zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení je důkazem vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje.
32. Předpoklady pro vznik odpovědnosti za škodu jsou v projednávané věci:
 - a) porušení právní povinnosti,
 - b) škodu, jako majetkovou újmu,
 - c) příčinnou souvislost mezi porušením povinnosti a škodou,
 - d) zavinění (úmysl, nedbalost)
33. Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání příslušníka proti rozhodnutí o stanovení jeho odpovědnosti za škodu v rozsahu 100% na majetku ČR, kterou měl dle služebního funkcionáře způsobit tím, že dne 30. června 2011 kolem 6.55 řídil služební dopravní prostředek tovární značky Škoda Octavia registrační značky X, v Ústí nad Labem a na křižovatce nedal přednost v jízdě protijedoucímu cyklistovi, čímž porušil ustanovení § 4 písm. a), § 4 písm. b) a § 21 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb.
34. Městský soud má za to, že na základě dosud zjištěných skutečností nelze dospět k jednoznačnému závěru o tom, že žalobce nedal přednost v jízdě protijedoucímu cyklistovi. Za nedostatečnou soud považuje např. úvahu žalovaného, že „vzhledem k tomu, že cyklista služební vozidlo zaregistroval, nelze se ztotožnit s tvrzením, že odvolatel cyklistu neviděl“.
35. Je pravdou, že svědek V. uvedl, že při jízdě na kole nedostal přednost od protijedoucího vozidla na ulici po Ústí nad Labem, když mu vozidlo náhle vjelo do jízdní dráhy. Tento svědek ale také konstatoval, že žádné chodce v jízdní dráze nezaznamenal, což je ale zcela v rozporu s výpovědí svědkyně P., která uvedla, že vstoupila do vozovky, asi 2 kroky na přechod pro chodce, ale když viděla příjíždějícího cyklistu, ustoupila zpět s obavou, aby na ni nenajel. Podle ní jel cyklista hodně rychle, skoro stejně rychle jako osobní vozidla v této ulici. Otázkou, kterou se ale žalovaný nezabýval, a která se v této souvislosti nabízí, tedy je, zda se svědek dostatečně věnoval dopravní situaci v jeho jízdní dráze a zda byl natolik

pozorný, aby mohl na jakoukoli náhle vzniklou dopravní situaci adekvátně zareagovat. Městský soud považuje za nutné zdůraznit, že od okamžiku, kdy svědek V. odbočil z ulice Masarykova, až k místu střetu, minul dva přechody pro chodce, a ani na ty nijak nereagoval, natož na chodkyni, která se snažila přes přechod přejít. Sam uvedl, že si není jistý, jestli jsou na dráze před střetem nějaké přechody a to i přesto, že, jak sám uvedl, jezdil touto trasou pravidelně. Rychlostí cyklisty a dalšími okolnostmi spojenými s jeho jízdou se však žalovaný nezabýval, ačkoli městský soud ve zrušujícím rozsudku konstatoval, že z dosud předložených listinných důkazů nebylo možné zjistit, v jaké vzdálenosti od žalobcem řízeného vozidla se cyklista pan V. nacházel v době, kdy žalobce zahájil odbočovací manévry. Tato pochybnost na základě nově provedené svědecké výpovědi svědka V. ale odstraněna nebyla. A žalovaný, přestože mu soud výslovně uložil, aby se touto otázkou zabýval, nedoplnil dokazování o další důkazy, kterými by tento nedostatek odstranil. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný pochybil, když v rozporu se závazným názorem soudu doplnil dokazování pouze výsledky svědků, na základě kterých ale nebyly pochybnosti ohledně skutkového stavu odstraněny.

36. Vzhledem k tomu, že výsledky obou svědků nepřispěly k náležitému zjištění skutkového stavu a žalovaný neprovedl žádné další důkazy, stojí proti sobě nadále tvrzení žalobce, že cyklistu v době zahájení odbočovacího manévru neviděl, a tvrzení cyklisty, že mu žalobce náhle vjel do jízdní dráhy. Za této situace ale považuje soud za předčasný závěr žalovaného, že nebylo nutné provádět odvolatelem navrhovaný vyšetřovací pokus za účasti soudního znalce, jelikož se mu svědky popsaná dopravní situace jeví jako bezrozporná. I po výsledku svědků totiž zůstává nadále sporné, *kde se nacházel cyklista V. v době, když započal žalobce odbočení vlevo se služebním dopravním prostředkem*, což, jak uvedl soud ve zrušujícím rozsudku, je rozhodné pro určení viny žalobce. Lze tedy souhlasit se žalobcem, že vzniklé rozpory bylo možné odstranit v rámci vyšetřovacího pokusu, kdy by bylo možné určit výhledové podmínky, stanovit rychlost jízdy cyklisty V. a tím i vzdálenost místa střetu, případně zda by včasnou a správnou reakcí mohl střetu zabránit. Vzhledem k tomu, že k doplnění dokazování dosud nedošlo, nejsou stále objasněny okolnosti významné pro posouzení otázky žalobcova zavinění, jejichž objasnění uložil žalovanému soud ve zrušujícím rozsudku. Nutnost doplnění dokazování vyšetřovacím pokusem je dle soudu dána i tím, že žalobce nebyl k předchozímu šetření na místě přizván a nemohl se ho tedy aktivně účastnit.
37. Žalovaný by se měl dle soudu zabývat dalšími jednotlivými tvrzeními obou svědků. Svědek V. například uvedl, že v době nárazu vozidlo již stálo. To by ale spíše potvrzovalo obranu žalobce, že po té, co zahájil odbočování, musel v křižovatce zastavit kvůli chodcům přecházejícím mimo přechod, což ale žalovaný odmítá s tím, že nikdo další přítomnost těchto chodců nepotvrdil. Tímto sdělením svědka V. se žalovaný vůbec nezabýval, ačkoli se dle soudu jedná o informaci, která by mohla mít pro zjištění skutkového děje význam. Pro posouzení věci není rozhodující existence či neexistence chodců, ale to, zda vozidlo v době nárazu již stálo v pozici, kterou uvádí žalobce. Tato část výpovědi svědka V. svědčí ve prospěch žalobce a nelze ji hodnotit způsobem, jak to učinil žalovaný.
38. Ani z výpovědi svědkyně P. nevyplývají všechny žalovaným učiněné závěry. Žalovaný například na základě její výpovědi uvedl, že se svědkyně rozhlédla jak na pravou, tak na levou stranu, tudíž měla přehled o celé dopravní situaci, ačkoli svědkyně k situaci uvedla, že po projetí cyklisty se znovu rozhlédla doleva, a když se podívala doprava, cyklista už ležel na zemi, ale náraz ani brždění vozidla nebo kola neslyšela. K dotazu, zda viděla před

příjezdem cyklisty na pravé straně přijíždět vozidlo, se kterým se srazil, uvedla, že na přijíždějící si nevzpomíná, viděla až stojící vozidlo. I ve vztahu k této výpovědi ponechal žalovaný stranou tvrzení svědkyně, že neslyšela brždění vozidla, což také spíše podporuje tvrzení žalobce, než že by to dávalo jednoznačnou odpověď o vině žalobce. Ani na základě této výpovědi tedy nelze dle soudu dospět k závěru o bezrozpornosti popsané dopravní situace, tak jak to učinil žalovaný, který současně z důvodu, že skutkový stav byl podle něj zjištěn bez jakýchkoli rozporů, dospěl k závěru o nadbytečnosti provedení vyšetřovacího pokusu za účasti znalce.

39. Překvapivý se zdá soudu závěr žalovaného o tom, že pokud cyklistu na přechodu, který byl _____ od místa střetu vzdálen 10 metrů, zaregistrovala svědkyně, musel jej zaznamenat i odvolatel, _____ za podmínky, že se plně věnoval řízení vozidla a dopravní situaci, případně správně odhadl rychlost cyklisty před započítáním odbočování vlevo. Z této části výpovědi lze dle soudu učinit ale pouze závěr o tom, že cyklista jel po přechodu vzdáleném od místa střetu 10 m, kde přehlédl chodkyni a následně narazil do stojícího vozidla, ale nikoli to, zda žalobce cyklistu viděl, případně mohl vidět, v momentu, kdy začal odbočovat, ani to, kde byl v tuto chvíli cyklista, což je pro posouzení viny žalobce podstatné. Snad pouze vyšetřovací pokus by mohl objasnit, zda by žalobce stihl odbočit a zastavit ve stejném časovém úseku, ve kterém stihl cyklista dojet 10 metrů od přechodu k místu střetu, tedy že by začal odbočovat až ve chvíli, kdy byl již cyklista _____ na přechodu. Pak by bylo důležité, zda žalobce cyklistu v tento moment viděl. Význam tohoto tvrzení žalovaného není proto soudu ve vztahu k zavinění žalobce jasný.
40. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí správně konstatoval, že ke vzniku obecné odpovědnosti příslušníka za škodu podle ustanovení § 95 zákona o služebním poměru musí být splněny předpoklady, na něž zákon vznik odpovědnostních vztahů váže.
41. Prvním předpokladem je vznik škody na straně bezpečnostního sboru jako majetkové újmy vyjádřitelné v penězích. V inkriminované věci je nesporné, že škoda na služebním dopravním prostředku vznikla a znaleckým posudkem ze dne 7. 9. 2011 byla stanovena skutečná škoda _____ ve výši 25.101,50 Kč.
42. Pokud jde o druhý předpoklad, tj. porušení povinnosti příslušníkem při plnění služebních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním, bylo nutno zkoumat otázku míry zavinění, a zda se s ohledem na okolnosti případu na vzniku škody nepodílela další osoba, která by za škodu rovněž odpovídala. Žalovaný tvrdil, že se nepodařilo prokázat, že by se na vzniku škody podílela jiná osoba. Městský soud však znovu dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, neboť nadále nebylo bez jakýchkoli pochybností zjištěno, v jaké vzdálenosti od žalobcem řízeného vozidla se cyklista pan V. nacházel v době, kdy žalobce zahájil odbočovací manévr, a zjištěné skutečnosti nemohou samy o sobě vyvrátit obhajobu žalobce, že žádného cyklistu při zahájení odbočování v protisměru neviděl. Druhý předpoklad tedy nebyl v inkriminované věci splněn.
43. Ani třetí předpoklad odpovědnosti příslušníka za škodu, tj. příčinná souvislost mezi porušením povinnosti a vznikem škody, za této situace splněn nebyl.
44. Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního pro

nezákonnost. Podle ustanovení § 78 odst. 5 soudního řádu správního je žalovaný právním názorem, vysloveným ve zrušujícím rozsudku, v dalším řízení vázán.

45. Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Soud žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které jsou v tomto případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000 Kč. Žalobce sice zaplatil i 1.000,- Kč za návrh na předběžné opatření, ale ohledně tohoto návrhu úspěšný nebyl, a proto soud tuto částku do náhrady nákladů řízení jinak úspěšného žalobce nezahrnul.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. srpna 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

